

a prosila: „Nebe, nebíčko, dej, prosím, trochu rosy louce, louka dá trávu pro kravičku, kravička dá mlíčko prasátku, prasátko dá štětiny ševci, švec dá botičky švadlence, švadlenka dá studánce, studánka dá vodu pro mého kohoutka, leží tam v oboře, nožky má nahoře, bojím se, bojím, že umře.“ A nebe se nad slepičkou sítovalo. Poslalo louce pár kapek rosy, louka dala pro kravičku, kravička dala mlíčko pro prasátko, prasátko poslalo štětiny ševci, švec dal švadlence, švadlenka dala šátek a studánka dala slepičce vodu pro kohoutka. Slepička honem utíkala ke svému kohoutkovi. Jakmile mu dala vodu do , vzpříčené zrnko vklouzlo do krku a kohoutek se opět mohl nadechnout. Vyskočil na a radostně zakokrhal. A od té doby již nikdy nebyl lakomý a se slepičkou se o všechno rozdělil.

